

047 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige vereniging "Sliedrecht")

En toe kree 'k een nieuwen hoed

Nou dat, nae jaere, de hoeje bij de vrouwe weer zô in de mode komme, mò 'k denke an vroeger toe we aaltijd 'n hoed droege, van klaains af aan. Om de hoed goed op je hôôd te houwe zat 'r 'n elestieksie an, dat-jie onder je kin dee. Hij hong toch mêestal op-ie rug, want ok mit dat elestieksie woei-die toch nogal 's af, zeker bij 't holle, bevobbeld as-ie naetijchie (tikkerje) dee of 'n aander spellechie. 'k Weet nog goed dà 'k op een keer tege vaoders zee- ik had gêên moeder meer, die was 'n paor jaer trug overleeje-: "Vaoder krij 'k weer 's een nieuwen hoe, want m'n deurdeweekse gaot hêêlemael kepot". D'r wier dan bedenkelijk gekeke, dat was aaltijd zô as-ie om ietewat nieuws vroeg. Maor op 't lest zee vaoder toch: "Nou, haol dan mor 'n nieuwe. 't Kan aagelik niet, hoor, maor 'k zel t'r wel afknijpe". Nou, daer trok ik me as maaisie van zeuve, acht jaer, niks van aan; daer hà-je as kaaind gêên aarg in, as ik mor 'n nieuwe hoed kreeg.

Dus saeterdags- want in de week mos t'r netuurlijk gewaarkt worde- ik mit m'n oudste zussie die al elf jaer was, naer Jannao Roos, die weunde tegenover dokter De Baot, eve voorbij de Ôôsterbrug, die d'r toe netuurlijk nog niet was. Jannao weunde an de buitekant van d'n dijk. 't Was 'n weduwvrouw mit 'n ongetrouwde dochter en die maakte hoeje op, zôas wij dat noemde. In 't winkeltjie hadde ze ommers allêên maor kaole hoeje, die mosse as 't waere nog versierd worde. "Zij mot een 'n nieuwen hoed hebbe", zee m'n zussie. Nou toe kwam Jannao in aktie. Op planke lagge de kaole hoeje op mekaor gestaopeld, seumers strooie en 's winters filte. Ik mos 'n strooie, want 't was voorjaer. D'r wiere anderande hoeje op m'n koppie gezet. "Deuze is wel aerdig; die is niks; pas d'n deuze 's, ja, die staot beter". Zelf had ik niks in te brenge. Aaindelijk wier d'r beslote. "D'n deuze staot 't best". Aal de andere hoeje wiere weggelege en toe kwam 't fijne waark.

Toe kwamme de dôôze op 't tôônbanksie mit linte en strikke en bandferwêêl en aanderande blomme. Van aales wier d'r op 't uitgekoze hoedjie gehouwe en bekeke. "Dut is niet onaerdig, hee, mor dat is ok leuk". Wat was 't moeielijk een keus te maoke, mor op 't lest zee Jannao: "Azze me nou dut lint om d'n bol doen en dan van achtere een strik d'r tege mit afhangende witte lintjies, en dan tege d'n bol opzij dut bossie fiooltjies doen... Ja, dat was mooi, hêêl mooi". En zô wier beslote. Wat d'n hoed kostte weet ik niet meer, daer sting m'n hôôd nie naer. "Kommende week zaeterdag kà-je 'm komme haole", zee Jannao. Wat duurde die week lang, mor wat wás ik gelukkig mit m'n nieuwe hoedjie!

O, ja, nou vergeet ik nog te zegge, dà 'k al gauw mit m'n zussies op de foto gong. En hieronder kanne jullie zien waffere hoeje we vroeger droege. Dat was ongeveer in 1906. Ik staot in 't midde.